

Arrest

nr. 50 515 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2010.

Gelet op de voortzetting gesteld op de terechtzitting van 27 augustus 2010.

Gelet op het schriftelijk verslag van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat K. DASSEN, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 oktober 2007 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 9 oktober 2007. Op 30 juli 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 20 651 van 17 december 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de

vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers cassatieberoep bij de Raad van State werd bij beschikking nr. 3912 van 22 januari 2009 niet-toelaatbaar verklaard.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 14 juli 2009.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 november 2009.

1.4. Op 13 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. U bent een Pasthou. U diende bij de Belgische autoriteiten een eerste asielaanvraag in op 9 oktober 2007. Op 31 juli 2008 werd in het kader van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 17 december 2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming. Uw beroep bij de Raad van State (R.v.St.) werd op 22 januari 2009 verworpen. Op 14 juli 2009 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U zou in tussentijd België niet hebben verlaten. U baseerde uw tweede asielaanvraag op hetzelfde asielrelaas, zijnde problemen met de Taliban en de Hezb-e Islami omdat u en uw broer zich niet wilden aansluiten bij hen. U voegde daaraan toe dat in mei 2008 uw broer in Pakistan is ontvoerd. Onbekenden kwamen naar het huis van uw broer waar ze naar u op zoek waren. Omdat u er niet was, is uw broer ontvoerd. Na negen maanden is hij vrijgelaten, na de belofte dat hij u zou aangeven. Ondertussen zou uw broer een aanvraag tot "resettlement" hebben ingediend bij de Canadese ambassade in Pakistan. Hij zou een akkoord hebben gekregen en wacht nu tot de praktische modaliteiten in orde zijn om naar Canada te verhuizen. Ondertussen zou uw broer nog aan een video-opname hebben meegewerkt van de Hezb-e Islami, met een oproep om mee te gaan vechten in Afghanistan. Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van de aanvraag tot "resettlement" van uw broer, drie krantenartikels uit Pakistan en een arrestatiebevel ("dreigbrief") voor u, komende van de Hezb-e Islami.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter, na een grondig individueel onderzoek van ook uw tweede asielaanvraag, te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Dit omwille van volgende redenen.

Het CGVS wijst in eerste instantie naar haar eerste beslissing van 30 juli 2008 waarin het achtte dat u er toen reeds niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U legde vage en onsamenhangende verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnden. Bij het indienen van uw tweede asielaanvraag hebt u op geen enkele wijze getracht om de bevindingen van het CGVS in haar eerste beslissing, minstens aangaande het asielrelaas, op concrete wijze te weerleggen. U gaf geen uitleg betreffende de summierheid en vaagheid van uw voorgaande verklaringen. U legde ook geen enkel document of ander begin van bewijs voor ter staving van het asielrelaas zoals u dat aanbracht bij uw eerste asielaanvraag en zoals dat door het CGVS werd weerlegd in haar eerste beslissing. Aldus blijft het CGVS er bij dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk maakt.

*Daarnaast wijst het CGVS er op dat ook uw verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag niet geloofwaardig zijn. **Ten eerste** legde u een krantenartikel neer dat dateert van 25 mei 2008 (Afghaanse kalender: 04/03/1387). Daarin wordt de ontvoering van uw broer vermeld. Het is echter*

bevreemdend dat u deze informatie niet voordien aan de asielinstanties hebt gemeld. De eerste beslissing van het CGVS dateert van 31 juli 2008, nadat u op 8 april 2008 was gehoord. Hoewel dat gehoor weliswaar voor de ontvoering had plaatsgevonden, hebt u de asielinstanties na de ontvoering van uw broer niet op de hoogte gebracht. Nochtans is dit een cruciaal element in uw asielrelaas, aangezien de ontvoerders in eerste instantie u zochten. Ook bij het indienen van uw verzoekschrift bij de RvV op 17 augustus 2008 hebt u nagelaten melding te maken van de ontvoering van uw broer (zie verzoekschrift, opgenomen in het administratieve dossier). Uit uw verklaringen blijkt dat u nochtans enkele dagen na de ontvoering al op de hoogte werd gesteld daarvan (zie gehoorverslag CGVS 20 november 2009 p.5). U hebt pas op de zitting van de RvV zelf (die dateert van 22 oktober 2008), ongeveer zes maanden na de ontvoering, het krantenartikel van die ontvoering voorgelegd, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Ten tweede legde u een document neer ter staving van de aanvraag tot "resettlement" door uw broer bij de Canadese ambassade. Dit document bevat duidelijk een stempel van "1 juli 2008". Die datum verwijst, zoals aangegeven op het document zelf, naar de "date of receipt stamp at post". Echter, dit stemt niet overeen met uw verklaring dat uw broer in mei 2008 werd ontvoerd en dat hij negen maanden lang zou zijn vastgehouden door de Taliban (zie gehoorverslag CGVS 20 november 2009). In dat geval zou de aanvraag bij de ambassade zijn ingediend tijdens zijn ontvoering. Bij confrontatie met deze vaststelling, stelde u dat de datum in de stempel niet de effectieve datum was van de aanvraag door uw broer. De aanvraag zou voordien zijn gebeurd (zie gehoorverslag CGVS 20 november 2009 p.7). Deze verklaring is niet in overeenstemming met de inhoud van het document. Bovendien blijkt dat u het neergelegde document niet juist bestudeerde. U gaf verkeerdelijk aan dat de stempel waarnaar hierboven is verwezen ("1 juli 2008"), een stempel van akkoord is (zie gehoorverslag CGVS 20 november 2009 p.3 en 4). Wat er ook van zij, u legde geen enkel ander document neer inzake deze aanvraag tot "resettlement" waaruit zou blijken dat het CGVS deze stempel verkeerd interpreteert. Evenmin kan u een document voorleggen waaruit blijkt dat de aanvraag van uw broer is goedgekeurd.

Ten derde legde u een document neer dat u zelf omschreef als een "arrestatiebevel" (zie gehoorverslag CGVS 20 november 2009 p.2). Echter is dit geen arrestatiebevel, maar een verzoek van de Hezb-e Islami, gericht aan uw broer met de vraag om in Afghanistan de Jihad te gaan verder zetten. Slechts in tweede instantie wordt verwezen naar "de jongere broer", die u dan in casu zou zijn. De verkeerde omschrijving die u van dit document gaf, samenhangende met bovenstaande vaststellingen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Om die reden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

In uw verzoekschrift van 17 augustus 2008 gaf u aan dat het CGVS u in haar eerste beslissing het statuut van subsidiaire bescherming diende toe te kennen aangezien niet getwijfeld wordt aan uw Afghaanse nationaliteit. De provincie Nangarhar zou immers voorkomen op de lijst van het UNHCR inzake onveilige Afghaanse regio's en aldus kan dit statuut u niet enkel worden geweigerd omdat u eventueel een verblijfsrecht zou hebben in Pakistan (zie verzoekschrift van 17 augustus 2008 dat is toegevoegd aan het administratieve dossier). Het CGVS bevestigt dat naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, een Afghaanse asielzoeker een beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapende conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid. Maar het stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U bent afkomstig uit het district Sorkhrod uit de provincie Nangarhar. U woonde weliswaar in Pakistan, maar u gaf minstens tweemaal aan dat u vanuit Pakistan naar uw geboorteregio in Afghanistan terugkeerde (zie gehoorverslag CGVS 20 november 2009 p.7). Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de antiregeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.5. Bij beschikking van 7 juli 2010 werden de partijen opgeroepen om op 27 augustus 2010 te verschijnen. Ter openbare terechtzitting van 27 augustus 2010 stelde de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan zal geactualiseerd worden in een nieuwe nota. Er werd een termijn van 14 dagen toegestaan om deze nota aan de Raad over te maken.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, stelt verzoeker zich niet akkoord te kunnen verklaren met de bestreden beslissing. Hij meent dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is en hij onderneemt een poging om de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten, met name een krantenartikel, de aanvraag tot resettlement en het arrestatiebevel, te verklaren of te weerleggen. Hij verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing niets te hebben gemotiveerd omtrent de drie cd's die hij neergelegd heeft ter staving van zijn asielrelaas, zodat het onduidelijk is of hier bij het nemen van de bestreden beslissing wel rekening mee werd gehouden. Verzoeker benadrukt dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan of Pakistan omdat hij nog steeds de Taliban vreest. Hij betoogt dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit dat hij voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling. Hij geeft een toelichting bij deze criteria en betreft ze op zijn eigen situatie. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, verwijt verzoeker de commissaris-generaal geen rekening te hebben gehouden met zijn eigen beleidsnota van 18 februari 2010 waaruit blijkt dat verzoeker, afkomstig uit Nangarhar, nood heeft aan subsidiaire bescherming. Indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst, vreest verzoeker het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling – i.e. een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) – of bestraffing en stelt hij tevens een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Op 20 augustus 2010 laat verzoeker de volgende documenten bij aangetekend schrijven geworden: 14 niet-vertaalde pagina's.

Op 6 oktober 2010 laat verzoeker bij aangetekend schrijven de volgende documenten geworden: 1 origineel document met vertaling in het Frans, een enveloppe waarin het document werd verstuurd

vanuit Pakistan en originele niet-vertaalde krant van Surkhod over de algemene onveilige situatie in Afghanistan. Ter terechtzitting legt verzoeker de vertaling in het Engels neer van een schrijven van "Hezb e Islami Afghanistan" en een vertaling in het Engels van een artikel uit een "unknown paper" (niet gekende krant).

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag verworpen omdat (i) hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag vage en onsamenhangende verklaringen aflegde die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnden en hij bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag op geen enkele wijze heeft getracht om de bevindingen van het CGVS in haar eerste beslissing, minstens aangaande het asielrelaas, op concrete wijze te weerleggen, (ii) zijn verklaringen afgelegd in het kader van huidige asielaanvraag opnieuw niet geloofwaardig zijn aangezien het ten eerste bevreemdend is dat hij het krantenartikel van 25 mei 2008, dat handelt over de ontvoering van zijn broer, niet voordien aan de asielinstanties heeft gemeld terwijl dit nochtans een cruciaal element in zijn asielrelaas is, ten tweede zijn verklaringen over de aanvraag tot "resettlement" door zijn broer bij de Canadese ambassade niet stroken met de inhoud van het document en uit de stempel op het document blijkt dat de aanvraag werd ingediend op 1 juli 2008, wat niet overeenstemt met verzoekers bewering dat zijn broer in mei 2008 werd ontvoerd en dat hij negen maanden land zou zijn vastgehouden door de Taliban aangezien in dat geval de aanvraag bij de ambassade zou zijn ingediend tijdens de ontvoering, en hij ten derde het document vanwege de Hezb-e Islami verkeerdelijk als een arrestatiebevel omschreef, en (iii) uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat verzoeker op basis van de veiligheidssituatie in het district Sorkhod uit de provincie Nangarhar niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. Blijkens verzoekers opeenvolgende verklaringen vreest hij zowel de Taliban als Hezb-e Islami omdat hij en zijn broer zich bij hen niet wilden aansluiten. Verzoeker woonde nagenoeg zijn hele leven in Pakistan, eerst in het vluchtelingenkamp Nasir Bagh bij Peshawar, en na de sluiting van dit kamp huurde verzoekers familie een huis in Tajabad, Peshawar. Verzoekers oudere broer S.A. was vroeger commandant bij de Hezb-e Islami van Gulbuddin Hekmatyar. Na het verdrijven van de Russen uit Afghanistan was hij minder actief maar hij zou nog wel contacten hebben gehad met deze groepering. Ongeveer twee jaar na de komst van de Taliban besloot Hezb-e Islami in Nangarhar een front te vormen tegen de Taliban. Verzoeker zou de opdracht hebben gekregen een brief te brengen naar een contactpersoon in Afghanistan. Zijn broer zou immers wapens beloofd hebben aan zijn vroegere strijdmakkers. Onderweg naar Jalalabad zou verzoeker door de Taliban betrappt zijn in het bezit van deze brief. Hij zou zijn opgesloten in Jalalabad en zou na te zijn mishandeld de naam van zijn contactpersoon hebben gegeven, die echter al gevlucht was. Onderweg terug zouden drie Taliban zijn gedood door een explosie. Verzoeker zou ontsnapt zijn en via Jalalabad terug naar Pakistan gevlucht zijn. Hij zou verantwoordelijk zijn geacht voor de dood van de drie Taliban (1^e AA, administratief dossier, stuk 11, p. 13 en p. 16-19 en stuk 5, p. 12).

Nadat de Taliban uit de regio werd verdreven zou verzoeker aan een familielid die op de luchthaven in Jalalabad met de Amerikanen samenwerkte de namen hebben doorgegeven van enkele Taliban-strijders. De Amerikanen en andere buitenlandse machten begonnen daarna met een ontwapeningsprogramma in Afghanistan. Verzoeker zou er door de Taliban valselijk van zijn beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor deze ontwapening en inbeslagname van bezittingen.

Verzoeker zou dreigbrieven hebben ontvangen waarin de Taliban hem en zijn broer opriepen mee te doen aan de jihad (1^e AA, administratief dossier, stuk 11, p. 13 en p. 19-20 en stuk 5, p. 12-13).

Naar aanleiding van huidige asielaanvraag voegt verzoeker hieraan toe dat in mei 2008 zijn broer in Pakistan werd ontvoerd. Onbekenden zouden naar het huis van zijn broer zijn gekomen op zoek naar verzoeker. Omdat hij er niet was, zou zijn broer zijn ontvoerd. Na negen maanden zou hij zijn vrijgelaten, na de belofte dat hij verzoeker zou aangeven. Ondertussen zou zijn broer nog hebben meegewerkt aan een video-opname van Hezb-e Islami, met een oproep om mee te gaan vechten in Afghanistan.

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.6. Hoewel verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, met uitzondering van zijn eerste levensjaren en enkele maanden in 1993, zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond, hij er als Afghaans vluchteling werd geregistreerd en er over verblijfsdocumenten beschikt, hij er een winkel uitbaatte, zijn familie er nog steeds verblijft en hij nooit problemen heeft gekend met de Pakistaanse autoriteiten, volgt uit wat voorafgaat dat verzoekers vraag tot internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan. Zijn nationaliteit en zijn afkomst uit het district Sorkhrod uit de provincie Nangarhar worden immers niet betwist.

2.7. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat verzoeker er allerminst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging vanwege de Taliban aannemelijk te maken zodat hij derhalve niet aantoonbaar dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan problemen met de Taliban zou ondervinden.

Zo werd in 's Raads arrest nr. 20.651 van 17 december 2008 reeds geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vervolgingsvrees in de mate deze steunt op zijn bewering dat hij namen van Taliban strijders had doorgegeven aan familieleden van hem die voor de ISAF werkten in Afghanistan omdat hij hieromtrent uiterst vage verklaringen aflegt. Dit besluit steunde inzonderheid op de overwegingen dat (i) verzoeker de volledige namen niet kon geven van de verwanten aan wie hij de namen van Taliban-strijders zou hebben doorspeeld, hoewel zij toch verre familie zijn, hij hun functie binnen ISAF niet kent en bovendien ongerijmde verklaringen aflegt over het aantal familieleden aan wie hij de gegevens zou hebben doorspeeld, (ii) hij ook met betrekking tot de wapens van de Taliban die door zijn toedoen in beslag zouden zijn genomen, geen overtuigende verklaringen aflegt en (iii) het daarenboven geheel onduidelijk is welk gevolg er werd gegeven aan de informatie die verzoeker zou hebben doorspeeld, alsook hoe de Taliban op de hoogte zou zijn geraakt dat verzoeker een "verklikker" is.

2.8. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, brengt verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken bij die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Aan de hand van de thans voorgelegde nieuwe stukken, met name een fotokopie van de aanvraag tot "resettlement" van zijn broer, drie krantenartikels uit Pakistan, een arrestatiebevel ("dreigbrief") komende van Hezb-e Islami en 3 CD-ROM's, slaagt verzoeker er immers niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker pas in het kader van zijn tweede asielaanvraag een krantenartikel omtrent de ontvoering van zijn broer neerlegt, stelt de Raad vast dat verzoekers geloofwaardigheid dienaangaande geheel verloren gaat gelet op de aanvraag tot "resettlement" ingediend door zijn broer bij de Canadese ambassade. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing blijkt uit de aanvraag tot permanent verblijf van verzoekers broer dat op 1 juli 2008 een stempel van ontvangst op het document werd aangebracht, hetgeen niet strookt met verzoekers verklaring dat zijn broer in mei 2008 werd ontvoerd en dat hij negen maanden lang zou zijn vastgehouden door de Taliban. In dat geval zou de aanvraag bij de ambassade immers zijn ingediend tijdens zijn ontvoering. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit document verkeerd heeft geïnterpreteerd en hij herhaalt dat zijn broer de aanvraag heeft ingediend vóór zijn ontvoering maar het document pas na de ontvoering per post is toegekomen met hierop de datum van 1 juli. Dergelijke uitleg kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en verzoeker toont met zijn loutere beweringen geenszins aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het document dat betrekking heeft op de aanvraag tot "resettlement" door zijn broer bij de Canadese ambassade verkeerd zou hebben geïnterpreteerd. De stempel van 1 juli 2008 verwijst immers, zoals aangegeven op het document zelf, naar de "date of receipt stamp at post". Zo verzoeker de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog verwijt geen navraag te hebben gedaan bij de Canadese autoriteiten hoe de procedure tot het indienen van een aanvraag tot "resettlement" in zijn werk gaat, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust van de asielzoeker zelf en geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielinstanties belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdelingen zelf op te vullen.

Daarenboven is de Raad van oordeel dat, gelet op verzoekers verklaringen met betrekking tot de krantenartikels en de inhoud van deze stukken, hieraan niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend. De Raad benadrukt dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een geloofwaardig en coherent relaas wordt ondersteund, wat in casu hoegenaamd niet het geval is. Zo acht de Raad het in de Afghaanse / Pakistaanse context volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekers schoonzus door journalisten zou zijn geïnterviewd omtrent de ontvoering van haar echtgenoot en zij vrijuit zou hebben gepraat over hun problemen met de Taliban, met name dat haar echtgenoot in het verleden reeds dreigbrieven van de Taliban had ontvangen waarin hem werd opgedragen om zijn broer uit te leveren, dat ook haar schoonbroer ernstige bedreigingen had ontvangen van de Taliban en hij door hen werd beschuldigd van spionage voor de overheid zodat hij naar een Europees land is gevlucht om zijn leven te redden, en hij onmogelijk kan terugkeren omdat hij onmiddellijk zal worden gedood indien hij door Taliban zou worden gevat. Het krantenartikel in kwestie, waarvan overigens niet duidelijk is in welke krant dit zou zijn gepubliceerd, komt de Raad dan ook over als zijnde "gefabriceerd". Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het voorleggen van een krantenartikel in een originele krant louter het bewijs vormt dat dit artikel gepubliceerd is, doch geen bewijs is van de er in vermelde feiten. Een

krantenartikel is geen officieel document en kan op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen.

De Raad merkt daarenboven op dat de door verzoeker naar aanleiding van de eerste asielaanvraag neergelegde dreigbrieven van de Taliban, waarin verzoeker en zijn broer worden opgeroepen om zich te melden teneinde deel te nemen aan de jihad, dreigbrieven waar verzoeker ook naar verwijst in zijn tweede asielaanvraag (verklaring DVZ, stuk 10; verklaring CGVS 20/11/2009, p. 4) geen afbreuk doen aan het besluit naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag, vermits verzoekers verklaringen met betrekking tot deze dreigbrieven niet overtuigen. Zo leest de Raad in het administratief dossier: *"(...) ze stuurden brieven naar dorpshoofd, ik moest me melden anders zou ik worden onthoofd Wanneer kwamen die brieven: sommigen vroeger, sommigen bij vertrek, andere nadien Hoe kort voor uw vertrek al dergelijke brieven?: broer las de brieven, laatste 15-10 dagen voordien Eerste brief wanneer dan?: al lang geleden. Waarom vertrok u toen niet: naar dorpshoofd gestuurd, niet naar ons huis. En dorpshoofd jullie dan ook niet verwittigd?: brieven gericht aan dorpshoofd, hij bewaarde ze maar gaf ze niet af, wel ongeveer twee weken voor mijn vertrek, nadien nog brieven gekomen Waarom gaf hij die dan plots aan u: regime Taliban was gevallen Dat was toch al langer geleden?: tijdens Talibanregime kwamen brieven naar dorpshoofd, ze zochten me, na de val Taliban rustig, maar de laatste tijd stuurden ze weer zulke brieven. Vroeger besloten ze niet me te doden, na dit besloten ze me te doden Na die ontwapening?: ja."* (1^e AA, administratief dossier, stuk 11, p. 20). Niet alleen kon verzoeker niet verduidelijken waarom zijn dorpshoofd jarenlang zou hebben nagelaten om verzoeker en zijn familie te verwittigen en in te lichten over het bestaan van de brieven, bovendien zouden ook twee brieven naar verzoekers familie in Tajabad zijn verstuurd (1^e AA, administratief dossier, stuk 5, p. 14-15). Een brief zou zelfs dateren van 2002 zodat verzoeker al geruime tijd op de hoogte was van het feit dat hij door de Taliban werd gezocht. Ondanks het feit dat de Taliban hem verantwoordelijk achtte voor de dood van de drie Taliban die stierven bij de explosie op weg naar Jalalabad – incident dat verzoeker situeert twee jaar na de machtovername door de Taliban en dus omstreeks 1998 zou hebben plaatsgevonden –, hij er na de val van het Talibanregime tevens van beschuldigd werd betrokken te zijn bij een grootschalige ontwapeningsoperatie door ISAF en hij sinds 2002 op zijn thuisadres in Pakistan brieven van de Taliban ontving, zag verzoeker zich niet genooddaakt om te vluchten en wachtte hij nog tot 2007 voorleer uiteindelijk naar Europa te vertrekken. Deze vaststelling ondermijnt verder de ernst van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. Daarenboven is de Raad van oordeel dat indien verzoeker er werkelijk sinds jaren van verdacht zou zijn geweest een "verklikker" te zijn, de Taliban niet hun toevlucht zou hebben genomen tot het schrijven van brieven, waarin verzoeker nota bene zou zijn aangespoord om zich bij hen aan te sluiten, doch dat hij reeds lang geëlimineerd zou zijn.

2.10. Verder maakt verzoeker ook zijn beweerde problemen met Hezb-e Islami niet in het minst aannemelijk. Met betrekking tot het document dat verzoeker zelf omschreef als een "arrestatiebevel" (administratief dossier, stuk 4, p. 2), wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat het niet gaat om een arrestatiebevel maar om een verzoek van Hezb-e Islami gericht aan verzoekers broer met de vraag in Afghanistan de Jihad te gaan verder zetten, indien hij niet in de mogelijkheid is dan de jongeren te organiseren door zijn "jongere broer" en de oudste zoon om zo de loopgraven van de heilige oorlog warm te houden, en indien hij niet in de mogelijkheid is dit te doen de wapens en munitie, die hij nog in het bezit, heeft af te geven. Daargelaten dat verzoeker de brief van Hezb-e Islami een arrestatiebevel noemt, stelt de Raad vast dat dit een schrijven is gericht aan verzoekers broer met daarin bepaalde opdrachten voor zijn broer, met name de strijd verder zetten, indien niet mogelijk anderen te mobiliseren waaronder zijn broer of oudste zoon en indien dit niet mogelijk is de wapens in te leveren. Uit niets blijkt in deze brief enige bedreiging aan het adres van verzoeker. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker zijn vrees voor vervolging vanwege Hezb-e niet aantoonde.

2.11. In acht genomen verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal omtrent de inhoud van door hem neergelegde CD's, is de Raad van oordeel dat deze CD's geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn asielaanvraag. Volgens verzoeker hebben de beelden immers betrekking op zijn broer en Hezb-e Islami en betreft het meer bepaald beelden van een meeting waar zijn broer een oproep deed om met de Hezb-e Islami te gaan vechten in Afghanistan (administratief dossier, stuk 4, p. 2-3 en p. 6). De CD's tonen derhalve enkel een band aan tussen verzoekers broer en Hezb-e Islami doch ondersteunen op geen enkele wijze de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend.

2.12. Zo verzoeker tot slot nog aanhaalt dat uit de dagdagelijkse mediaberichtgeving blijkt dat de Taliban in bepaalde gebieden nog steeds actief is, dit zowel in Pakistan als in Afghanistan, de situatie en leefomstandigheden in Afghanistan op dit moment nog steeds onmenselijk zijn, de veiligheidssituatie

er uiterst problematisch is, de dreiging voor terroristische en misdadige acties in de voorbije jaren sterk is toegenomen, men door het hele land een sterke toename vaststelt van het aantal bomaanslagen, zelfmoordaanvallen, ontvoeringen, gewapende confrontaties, overvallen en aanslagen op en langs de wegen, waarbij ook NGO's, internationale organisaties en privé-ondernemingen gevisieerd worden, deze aanvallen en aanslagen steeds gesofisticeerder worden en in de meeste delen van het land reizen over de weg buiten de steden ten sterkste wordt afgeraden, wijst de Raad erop dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient steeds in concreto te worden aangetoond en, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, slaagt verzoeker er niet in de individualisering van zijn vrees aan te tonen.

2.13. Bij aangetekend schrijven van 23 augustus 2010 maakt verzoeker aan de Raad een aantal bijkomende stukken over, door hem in de begeleidende brief omschreven als een "Document van verzoeker waarin staat dat hij onmogelijk terug kan en dient geholpen te worden" en "Algemene informatie over de situatie in Surkhod". Deze documenten zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zodat ze, in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging worden genomen.

2.14. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.15. Op 7 september 2010 laat de verwerende partij aan de Raad een schriftelijk verslag geworden, met als bijlage een update betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar betreffende de periode tussen november 2009 en augustus 2009 ("*Veiligheidssituatie in het oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar)*") van 24 augustus 2010. Bij het nemen van de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de status van subsidiair beschermde. Deze beslissing steunde op een evaluatie van de toenmalige veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening werd genomen. UNHCR stelt daarin dat het zich niet meer in staat acht om een accurate *Security Update* vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend. Evenwel wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. De aanvragen voor Afghaanse asielzoekers dienen volgens UNHCR op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden beoordeeld te worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Uit hoger aangehaalde actualisatie van de veiligheidssituatie blijkt echter dat de veiligheidssituatie in de gehele provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is, in die mate gewijzigd is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Rekening houdend met deze ontwikkelingen en het gegeven dat er niet meteen concrete indicaties zijn om de afkomst, recente herkomst en het profiel van verzoeker in twijfel te trekken, is de verwerende partij dan ook van oordeel dat verzoeker in aanmerking komt voor de status van subsidiair beschermde. Deze analyse wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS